

Hvis bare alle kunne vokse op i Ålsgårde

af Lars Luplau

Publiceret 05/11/2019 i Bøger/Debat/Politik & Samfund

BØGER // ANMELDELSE – Ali Amini udgiver i dag en relevant og vedkommende bog om at vokse op i Danmark som flygtning. Og om at bruge de erfaringer i sit fag som socialrådgiver. Det er en spændende god fortælling, der desværre til tider går lidt i tomgang, skriver Lars Luplau. Men Aminis pointer er genkendelige, og det er en vigtig diskussion, han rejser.

Da jeg i 1999 blev gift med en kvinde fra Brasilien, søgte vi kort derefter familiesammenføring i Danmark. Det foregik dengang ved, at man tog til Udlændingestyrelsen i Ryesgade, udfyldte en formular og fremviste pas samt vielsesattest.

“Hvis I har tid til at vente, kan I få opholdstilladelsen for et år med i dag”, sagde den flinke mand bag skranken.

Det er 20 år siden, og meget har ændret sig siden dengang. Nu skal man blandt meget andet vente 8-10 måneder, stille sikkerhed for 100.000 kr, opfylde kravet om at have en bolig (der ikke må ligge i belastede områder) og betale et gebyr på 6.700 kr. Og så skal man i kontakt med systemet.

Bogen bør læses af alle, der vil vide mere om integration. Aminalis egne erfaringer som flygtning, og hans faglighed som socialrådgiver giver et interessant og relevant perspektiv på debatten

Kravene til min kone indebar heldigvis meget lidt kontakt med systemet, for de gange, det ikke kunne undgås, var ikke rare oplevelser. Jeg husker meget tydeligt, da hun efter et år blev bedt om at møde op på kommunen for at fremvise forlængelsen af opholdstilladelsen på yderligere et år, så kommunen ville fortsætte med at lade hende følge danskundervisningen.

En udlænding er en stakkel

Vi medbragte opholdstilladelsen samt den indkaldelse, kommunen selv havde sendt hende. Da sagsbehandleren, som havde udseende af ganske erfaren, havde kigget på indkaldelsen et stykke tid, gav hun op og henvendte sig til en kollega for at få hjælp til at forstå, hvorfor vi sad der, og hvad hun skulle gøre ved det. Vi udvekslede nogle blikke, og jeg kan huske, at jeg tænkte, at man som udlænding i hvert fald bidrog til, at en person som den sagsbehandler kunne have et arbejde. Det var meget svært at forestille sig, hvad hun ellers skulle arbejde med.

Oplevelsen af at blive talt ned til og betragtet som en stakkel fulgte desværre med de få, men uundgåelige besøg hos kommunen. Uanset hvor ressourcestærk man er, bliver der skabt en relation, hvor man som udlænding pr. definition er en, det er synd for. Derfor er der rigtig meget, som jeg kunne genkende i *Alis danmarkshistorie*, skrevet af socialrådgiveren og den konservative politiker Ali Aminali.

Alis danmarkshistorie bevæger sig konstant på grænsen til at være en god og oplysende bog, men når aldrig helt i mål. Den er skrevet i samarbejde med en journalist og man må formode, at der også har været

Hans betragtninger om et system, der vil sine borgere det bedste, men langt fra altid er til hjælp, stemmer ganske fint overens med de få erfaringer, jeg har gjort mig. Så fra foromtalen og mit kendskab til Ali havde jeg store ambitioner på bogens vegne. De bliver delvist indfriet.

Der ligger en spændende historie i Ali Aminalis fortælling de første leveår i Shiraz kort efter den iranske revolution, en ganske almindelig grænsende til ordinær ungdom i Ålsgårde og starten på et voksenliv med begge dele i bagagen.

Fortælling i tomgang

Alis danmarkshistorie bevæger sig konstant på grænsen til at være en god og oplysende bog, men når aldrig helt i mål. Den er skrevet i samarbejde med en journalist og man må formode, at der også har været en redaktør inde over. Det er derfor svært at forstå, hvorfor fortællingen så ofte ender i tomgang. I langt størstedelen af bogen flyder fortællingen og drysser relevante pointer og observationer ud over siderne, men alt for ofte undrer man sig over, hvad et afsnit skulle til for.

Forfatteren og redaktionen har tilsyneladende selv fået øje på det i enkelte tilfælde, men i stedet for at skære noget væk, eller skærpe fortællingen, så den står klarere, forsyner de afsnittet med metakommentarer som:

“Når jeg vælger at fortælle den historie, er det ikke kun for at give et billede af mit liv og min hverdag i Iran, men også for at understrege, at Iran var – og er – et stærkt klasseopdelt samfund, hvor enhver er bevidst om sin plads og rang.”

Hvis ikke en historie står stærkt nok uden den slags regibemærkninger, skal man overveje, om den fortjener at blive fortalt. Og det er virkelig en skam, at bogen forfalder til den slags for Ali Aminalis evne til at formidle det, som han via sit fag og sin erfaring har fået forstand på, er fremragende. Der skal nok være nogle, der mener, at forfatteren “svigter sine egne”, når han generaliserer ud fra egne oplevelser, men dels deklarerer han fint sine motiver, dels synes jeg, at man gør sig skyld i en misforståelse, hvis ikke man anerkender, at Alis “egne” er danskere, brune som hvide, fra småsamfund som Ålsgårde.

Bogen er således kun i anden række et spark til et klientgørende system og tilflyttere med mellemøstlig kultur, der modarbejder integrationen. I første række er den en hyldest til de borgerlige værdier og dyder, som gik i blodet på forfatteren i løbet af teenagetiden i Ålsgårde med foreningsliv, ribbenstegssandwich og lejrture.

De borgerlige dyder forsøgte han på bedste vis at tage med sig ind i sit fag som socialrådgiver, men mødte mildest talt modstand. Beskrivelsen af systemet, set indefra, står ganske skarpt, og en af bogens bedste kvaliteter er, at Aministrativ aldrig helt falder i Tante Sofie-fælden. Han kredser omkring det, men undlader heldigvis at forfalde til den forsimplede konklusion, at hvis alle bare var som Ali og var vokset op i Ålsgårde, så havde vi slet ingen integrationsproblemer.

“

Beskrivelsen af systemet, set indefra, står ganske skarpt, og en af bogens bedste kvaliteter er, at Aministrativ aldrig helt falder i Tante Sofie-fælden

Bogen bør læses af alle, der vil vide mere om integration. Aministrativs egne erfaringer som flygtning, og hans faglighed som socialrådgiver giver et interessant og relevant perspektiv på debatten. Diskussionen er vigtig, for der hersker meget bred enighed herhjemme om, at et eller andet må vi gøre anderledes i integrationen.

Det hele fortælles i et let tilgængeligt sprog. Jeg vil ikke gå så langt som til at kalde bogen velskrevet, dertil har forfatteren og den hjælpende journalist ikke gjort sig helt umage nok med sproget, men fortællingen er til gengæld – bortset fra de få tomgangsmomenter – både vedkommende og til tider underholdende.

Ali Aministrativ, *Alis danmarkshistorie*

216 sider, 249,95 kr.

Udkom 5. november, Gads Forlag.

Topfoto: Omslag fra bogen.

TAGS:

ALI AMINALI

INTEGRATION

LARS LUPLAU

SAMFUND

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

**Rachid Moutiq:
Venstrefløjens
anti-racisme løser
ikke problemerne
med integration**

**Danskuddannelse
for udlændinge:
En privat opgave
eller et offentligt
ansvar?**

**Du ringer vel for at
høre min mening?
Om Excel-arkets
eventyr om kunst**

LARS LUPLAU SENESTE ARTIKLER

Lars Luplau er født i 1972 på den københavnske vestegn.

Souschef på en sydfynsk efterskole og freelanceskribent.

Skriver om Brasilien, medier, arbejdsmarkedet og fra tid til anden også sport.

Har været skrivende, redigerende, lavet TV men har siden 2004 været beskæftiget i skoleverdenen som underviser og leder.

